

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)
της 12ης Σεπτεμβρίου 2002 *

Στην υπόθεση T-89/00,

Europe Chemi-Con (Deutschland) GmbH, με έδρα τη Νυρεμβέργη (Γερμανία),
εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους Κ. Αδαμαντόπουλο, J. J. Gutiérrez Gisbert
και J. Branton, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τον S. Marquardt,
επικουρούμενο από τον δικηγόρο G. M. Berrisch,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

υποστηριζομένου από την

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον V. Kreuzschitz και την S. Meany, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως του άρθρου 3, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΚ) 173/2000 του Συμβουλίου, της 24ης Ιανουαρίου 2000, για την περάτωση των διαδικασιών αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές ορισμένων ηλεκτρολυτικών πυκνωτών αλουμινίου μεγάλου μεγέθους καταγωγής Ιαπωνίας, Δημοκρατίας της Κορέας και Ταϊβάν (ΕΕ L 22, σ. 1),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(τέταρτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους Μ. Βηλαρά, Πρόεδρο, V. Tiili, J. Purrung, P. Mengozzi και A. W. H. Meij, δικαστές,

γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως που διεξήχθη στις 7 Φεβρουαρίου 2002,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

- 1 Ο κανονισμός (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 1996, L 56, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός), όπως έχει τροποποιηθεί, διέπει τις διαδικασίες αντιντάμπινγκ. Σύμφωνα με το άρθρο 23, δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, ο κανονισμός αυτός εκδόθηκε με την επιφύλαξη των διαδικασιών αντιντάμπινγκ που είχαν ήδη κινηθεί δυνάμει του προϊσχύσαντος κανονισμού (ΕΚ) 3283/94 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ L 349, σ. 1).
- 2 Το άρθρο 7, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«1. Είναι δυνατόν να επιβληθούν προσωρινοί δασμοί εφόσον έχει αρχίσει η διαδικασία σύμφωνα με το άρθρο 5, έχει εκδοθεί δημόσια ανακοίνωση, έχει παρασχεθεί στα ενδιαφερόμενα μέρη κατάλληλη δυνατότητα για να υποβάλουν πληροφορίες και να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 10, έχει διατυπωθεί προσωρινό συμπέρασμα με το οποίο επιβεβαιώνεται η ύπαρξη ντάμπινγκ και η εξ αυτού πρόκληση ζημίας στην κοινοτική βιομηχανία και εφόσον το συμφέρον της Κοινότητας επιβάλλει τη λήψη μέτρων για την αποτροπή της ζημίας. Δεν επιτρέπεται επιβολή προσωρινών δασμών ούτε πριν από την πάροδο 60 ημερών αλλά ούτε και μετά την παρέλευση εννέα μηνών από την έναρξη της διαδικασίας.»

3 Η παράγραφος 7 του ως άνω άρθρου προβλέπει τα εξής:

«Οι προσωρινοί δασμοί είναι δυνατόν να επιβληθούν για ένα εξάμηνο που μπορεί να παραταθεί για ένα τρίμηνο, ή είναι δυνατόν να επιβληθούν για ένα εννεάμηνο. Εντούτοις μπορούν να παραταθούν ή να επιβληθούν για εννεάμηνη περίοδο μόνον εφόσον το ζητούν εξαγωγείς που αντιπροσωπεύουν σημαντικό ποσοστό του σχετικού όγκου συναλλαγών ή εφόσον έχουν ενημερωθεί σχετικά από την Επιτροπή και δεν προβάλλουν αντίρρηση.»

4 Το άρθρο 9, παράγραφοι 4 και 5, του βασικού κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«4. Όταν από τα πραγματικά περιστατικά, όπως αυτά έχουν διαπιστωθεί τελικώς, προκύπτει ότι υπάρχει ντάμπινγκ και ότι εξ αυτού προκαλείται ζημία, καθώς και ότι το συμφέρον της Κοινότητας επιβάλλει επέμβαση σύμφωνα με το άρθρο 21, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με απλή πλειοψηφία κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής και μετά από διαβουλεύσεις στο πλαίσιο της συμβουλευτικής επιτροπής, επιβάλλει οριστικό δασμό αντντάμπινγκ. Σε περίπτωση που επιβάλλονται ήδη προσωρινοί δασμοί, υποβάλλεται στο Συμβούλιο πρόταση για τη λήψη οριστικών μέτρων το αργότερο ένα μήνα πριν από τη λήξη ισχύος των προσωρινών δασμών. Το ύψος του δασμού αντντάμπινγκ δεν επιτρέπεται να υπερβαίνει το περιθώριο ντάμπινγκ που έχει διαπιστωθεί, αλλά θα πρέπει να είναι κατώτερο του εν λόγω περιθωρίου, αν η επιβολή δασμού χαμηλότερου ύψους κρίνεται επαρκής για την εξάλειψη της ζημίας που υφίσταται η κοινοτική βιομηχανία.»

«5. Ο δασμός αντντάμπινγκ επιβάλλεται στο ύψος που αναλογεί σε κάθε περίπτωση χωρίς διάκριση στις εισαγωγές ενός προϊόντος από κάθε πηγή ως προς τις οποίες αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ και προξενούν ζημία, με εξαίρεση τις εισαγωγές από εκείνες τις πηγές από τις οποίες έχουν γίνει δεκτές αναλήψεις υποχρεώσεων κατ' εφαρμογή των διατάξεων του παρόντος κανονισμού. [...]»

- 5 Το άρθρο 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«2. Κάθε οριστικό μέτρο αντιντάμπινγκ παύει να ισχύει πέντε έτη από την επιβολή του ή από την ημερομηνία ολοκλήρωσης της πλέον πρόσφατης διαδικασίας επανεξέτασης η οποία κάλυψε τόσο το ντάμπινγκ, όσο και τη ζημία, εκτός αν η επανεξέταση οδήγησε στο συμπέρασμα ότι τυχόν λήξη της ισχύος του μέτρου είναι πιθανόν να οδηγήσει στη συνέχιση ή στην επανάληψη του ντάμπινγκ και της ζημίας. Κάθε επανεξέταση ενόψει της λήξης της ισχύος ενός μέτρου αρχίζει με πρωτοβουλία της Επιτροπής ή μετά από αίτηση που υποβάλλεται εκ μέρους ή για λογαριασμό των κοινοτικών παραγωγών, ενώ το μέτρο παραμένει σε ισχύ μέχρι να ολοκληρωθεί η επανεξέταση.

Για να αρχίσει επανεξέταση ενόψει της λήξης της ισχύος των μέτρων, πρέπει η σχετική αίτηση να περιέχει επαρκή αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία να προκύπτει ότι η λήξη ισχύος των μέτρων είναι πιθανόν να οδηγήσει στη συνέχιση ή την επανάληψη του ντάμπινγκ και της ζημίας. [...]»

Ιστορικό της διαφοράς

- 6 Η προσφεύγουσα, Europe Chemi-Con (Deutschland) GmbH, είναι κατά 100 % θυγατρική εταιρία της Nippon Chemi-Con Inc. (στο εξής: NCC), με έδρα το Τόκιο (Ιαπωνία). Η NCC κατασκευάζει ορισμένους ηλεκτρολυτικούς πυκνωτές αλουμινίου μεγάλου μεγέθους (στο εξής: ΗΠΑΜ). Η προσφεύγουσα είναι ο αποκλειστικός διανομέας και εισαγωγέας στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα των ΗΠΑΜ που κατασκευάζει η NCC.
- 7 Το Συμβούλιο επέβαλε οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών στην Κοινότητα ΗΠΑΜ καταγωγής Ιαπωνίας με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3482/92, της

30ής Νοεμβρίου 1992, ο οποίος αφορά επίσης την οριστική είσπραξη προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ (ΕΕ L 353, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί. Στις 13 Ιουνίου 1994, το Συμβούλιο εξέδωσε επίσης τον κανονισμό (ΕΚ) 1384/94, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ΗΠΑΜ καταγωγής Δημοκρατίας της Κορέας και Ταϊβάν (ΕΕ L 152, σ. 1).

- 8 Κατόπιν της δημοσιεύσεως, στις 3 Ιουνίου 1997, ανακοινώσεως για την επικείμενη λήξη ισχύος των μέτρων αντιντάμπινγκ που εφαρμόζονται επί των εισαγωγών ορισμένων ΗΠΑΜ καταγωγής Ιαπωνίας (ΕΕ C 168, σ. 4), η Federation for Appropriate Remedial Anti-Dumping υπέβαλε αίτηση για επανεξέταση των μέτρων δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού.
- 9 Η Επιτροπή αποφάσισε επίσης, με δική της πρωτοβουλία, να κινήσει ενδιάμεση διαδικασία επανεξετάσεως των ιδίων μέτρων αντιντάμπινγκ δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού, προκειμένου να εξετάσει τις επιπτώσεις επί του ντάμπινγκ και της ζημίας της αλλαγής συνθηκών όσον αφορά τις τεχνικές εξελίξεις του προϊόντος καθώς και της αλλαγής των συνθηκών της αγοράς.
- 10 Προς τούτο, η Επιτροπή ανήγγειλε στις 3 Δεκεμβρίου 1997 (ΕΕ 1997, C 365, σ. 5) την έναρξη διαδικασίας επανεξετάσεως των μέτρων αντιντάμπινγκ που εφαρμόζονται επί των εισαγωγών ορισμένων ΗΠΑΜ καταγωγής Ιαπωνίας. Οι δασμοί αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών ορισμένων ΗΠΑΜ καταγωγής Ιαπωνίας εισπράχθηκαν διαρκούσης της επανεξετάσεως κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού.
- 11 Η Επιτροπή αποφάσισε επίσης να κινήσει διαδικασία επανεξετάσεως των μέτρων αντιντάμπινγκ που εφαρμόζονται επί των εισαγωγών ορισμένων ΗΠΑΜ καταγωγής Δημοκρατίας της Κορέας και Ταϊβάν (ΕΕ 1998, C 107, σ. 4), κατ' εφαρμογήν του άρθρου 11, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού.

- 12 Στις 27 Νοεμβρίου 1997 κινήθηκε άλλη διαδικασία, αφορώσα ορισμένους ΗΠΑΜ καταγωγής Ηνωμένων Πολιτειών και Ταϊλάνδης (ΕΕ 1997, C 363, σ. 2), κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5 του βασικού κανονισμού. Η Επιτροπή επέβαλε προσωρινό δασμό αντνιτάμπινγκ επί των εισαγωγών των ως άνω ΗΠΑΜ καταγωγής Ηνωμένων Πολιτειών και Ταϊλάνδης με τον κανονισμό (ΕΚ) 1845/98 της Επιτροπής, της 27ης Αυγούστου 1998 (ΕΕ L 240, σ. 4). Εν συνεχεία, η Επιτροπή πρότεινε στο Συμβούλιο την επιβολή οριστικών μέτρων αντνιτάμπινγκ επί των ως άνω εισαγωγών. Το Συμβούλιο δεν υιοθέτησε την πρόταση εντός της προθεσμίας που τάσσει το άρθρο 6, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού. Εξ αυτού απορρέει ότι επί των εισαγωγών καταγωγής Ηνωμένων Πολιτειών και Ταϊλάνδης δεν επιβλήθησαν οριστικά μέτρα και ότι τα προσωρινά μέτρα, που τέθηκαν σε ισχύ στις 29 Αυγούστου 1998, έπαυσαν να ισχύουν στις 28 Φεβρουαρίου 1999. Κατά συνέπεια, οι προσωρινοί δασμοί αντνιτάμπινγκ επί των ως άνω εισαγωγών ουδέποτε εισπράχθηκαν οριστικά.
- 13 Στις 21 Μαΐου 1999, η Επιτροπή απέστειλε στην προσφεύγουσα έγγραφο περιέχον πληροφοριακά στοιχεία, υπό την έννοια του άρθρου 20 του βασικού κανονισμού, με το οποίο εξέθεσε τα ουσιώδη πραγματικά περιστατικά και το σκεπτικό βάσει των οποίων η Επιτροπή σχεδίαζε να προτείνει την περάτωση της επανεξετάσεως των μέτρων αντνιτάμπινγκ που εφαρμόζονται σε ορισμένους ΗΠΑΜ καταγωγής Ιαπωνίας, κατόπιν της μη επιβολής οριστικών δασμών επί των εισαγωγών ορισμένων ΗΠΑΜ καταγωγής Ηνωμένων Πολιτειών και Ταϊλάνδης.
- 14 Μεταξύ της 31ης Μαΐου και της 2ας Νοεμβρίου 1999, η προσφεύγουσα και η Επιτροπή αντήλλαξαν επιστολές, στις δε 15 Ιουνίου 1999 πραγματοποιήθηκε ακρόαση. Καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας αυτής, η προσφεύγουσα επέμεινε να έχει η περάτωση της επανεξετάσεως και επομένως της διαδικασίας αντνιτάμπινγκ αναδρομική ισχύ από τις 4 Δεκεμβρίου 1997, ημερομηνία λήξεως της ισχύος των επιβληθέντων το 1992 δασμών αντνιτάμπινγκ επί των εισαγωγών ορισμένων ΗΠΑΜ καταγωγής Ιαπωνίας.
- 15 Με τον κανονισμό (ΕΚ) 173/2000, της 24ης Ιανουαρίου 2000, για την περάτωση των διαδικασιών αντνιτάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές ορισμένων ΗΠΑΜ καταγωγής Ιαπωνίας, Δημοκρατίας της Κορέας και Ταϊβάν (ΕΕ L 22, σ. 1, στο εξής:

προσβαλλόμενος κανονισμός), το Συμβούλιο αποφάσισε ότι, επειδή δεν επεβλήθησαν μέτρα κατά των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής και του Βασιλείου της Ταϊλάνδης, αποτελεί δυσμενή διάκριση η επιβολή οιασδήποτε μέτρου αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών ορισμένων ΗΠΑΜ καταγωγής Ιαπωνίας, Δημοκρατίας της Κορέας και Ταϊβάν. Ο προσβαλλόμενος κανονισμός προβλέπει, μεταξύ άλλων, τα εξής:

«Άρθρο 1

Η διαδικασία αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές ορισμένων ηλεκτρολυτικών πυκνωτών αλουμινίου μεγάλου μεγέθους καταγωγής Ιαπωνίας περατώνεται.

Άρθρο 2

Η διαδικασία αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές ορισμένων ηλεκτρολυτικών πυκνωτών αλουμινίου μεγάλου μεγέθους καταγωγής Δημοκρατίας της Κορέας και Ταϊβάν περατώνεται.

Άρθρο 3

Ο παρών κανονισμός αρχίζει να ισχύει την επομένη ημέρα από τη δημοσίευσή του στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*.

Εφαρμόζεται από τις 28 Φεβρουαρίου 1999.»

- 16 Στον προσβαλλόμενο κανονισμό, το Συμβούλιο δικαιολόγησε την περσότωση των διαδικασιών αντιντάμπινγκ με τις ακόλουθες, μεταξύ άλλων, αιτιολογικές σκέψεις:

«132. Όπως αναφέρθηκε ανωτέρω στην αιτιολογική σκέψη 6, κινήθηκε νέα διαδικασία όσον αφορά τους ΗΠΑΜ καταγωγής Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής και Ταϊλάνδης, το Νοέμβριο του 1997, δυνάμει του άρθρου 5 του βασικού κανονισμού. Η έρευνα της Επιτροπής καθόρισε οριστικά την ύπαρξη σημαντικού ντάμπινγκ και σοβαρής ζημίας που προκλήθηκε στον κοινοτικό κλάδο παραγωγής. Δεν διαπιστώθηκαν επιτακτικοί λόγοι που να δείχνουν ότι τα νέα οριστικά μέτρα θα ήταν αντίθετα προς τα συμφέροντα της Κοινότητας. Συνεπώς, η Επιτροπή πρότεινε στο Συμβούλιο την επιβολή οριστικών μέτρων αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ΗΠΑΜ καταγωγής Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής και Ταϊλάνδης. Ωστόσο, το Συμβούλιο δεν υιοθέτησε την πρόταση εντός των προθεσμιών που καθορίζονται στο βασικό κανονισμό. Κατά συνέπεια, δεν επιβλήθηκαν οριστικά μέτρα στις εισαγωγές από τις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής και την Ταϊλάνδη και τα προσωρινά μέτρα που τέθηκαν σε ισχύ τον Αύγουστο 1998 έληξαν στις 28 Φεβρουαρίου 1999.

133. Η νέα έρευνα όσον αφορά τις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής και την Ταϊλάνδη και οι δύο παρούσες επανεξετάσεις διεξήχθησαν παράλληλα. Όπως αναφέρθηκε ανωτέρω, συνάγονται βασικά τα ίδια συμπεράσματα στις τρέχουσες επανεξετάσεις όπως και στη νέα διαδικασία όσον αφορά τις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής και την Ταϊλάνδη, για το ίδιο εν λόγω προϊόν. Αυτά τα συμπεράσματα απαιτούν καταρχήν την τροποποίηση των οριστικών μέτρων που έχουν επιβληθεί στις εισαγωγές από την Ιαπωνία, τη Δημοκρατία της Κορέας και την Ταϊβάν. Ωστόσο, το άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού προβλέπει ότι οι δασμοί αντιντάμπινγκ επιβάλλονται χωρίς να εισάγονται διακρίσεις στις εισαγωγές προϊόντος από όλες τις πηγές που διαπιστώθηκε ότι ασκούν ντάμπινγκ και προκαλούν ζημία.

134. Επομένως συνάγεται το συμπέρασμα ότι, επειδή δεν εφαρμόστηκαν μέτρα στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής και στην Ταϊλάνδη, η επιβολή μέτρων στις εισαγωγές

καταγωγής Ιαπωνίας, Δημοκρατίας της Κορέας και Ταϊβάν ως το αποτέλεσμα της παρούσας έρευνας, θα εισήγαγε διακρίσεις έναντι αυτών των τελευταίων τριών χωρών.

135. Εξετάζοντας τα ανωτέρω, για να εξασφαλιστεί μία συναφής προσέγγιση και για να τηρηθεί η αρχή της μη διάκρισης, όπως καθορίζεται στο άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, είναι αναγκαίο να περατωθούν οι διαδικασίες όσον αφορά τις εισαγωγές ΗΠΑ καταγωγής Ιαπωνίας, Δημοκρατίας της Κορέας και Ταϊβάν, χωρίς την επιβολή μέτρων αντιντάμπινγκ.

136. Ένας Ιάπωνας παραγωγός-εξαγωγέας ισχυρίστηκε ότι η διαδικασία όσον αφορά την Ιαπωνία έπρεπε να περατωθεί με αναδρομική ισχύ από την ημερομηνία έναρξης της παρούσας έρευνας, δηλαδή στις 3 Δεκεμβρίου 1997, με το επιχείρημα ότι, ενώ εκκρεμούσε η επανεξέταση για την Ιαπωνία, οι εισαγωγές καταγωγής αυτής της χώρας υπόκεινταν ακόμη σε μέτρα και επομένως εισάγονταν διακρίσεις έναντι αυτής της χώρας σε σύγκριση με τις εισαγωγές καταγωγής Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής και Ταϊλάνδης για τις οποίες δεν εισπράχθηκαν δασμοί.

137. Ωστόσο, όπως αναφέρεται ανωτέρω στην αιτιολογική σκέψη 132, μεταξύ του Δεκεμβρίου 1997 και της 28ης Φεβρουαρίου 1999 οι εισαγωγές καταγωγής Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής και Ταϊλάνδης υπόκεινταν σε έρευνα όπως και οι εισαγωγές καταγωγής Ιαπωνίας. Το ότι ίσχυαν μέτρα κατά της Ιαπωνίας και όχι κατά των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής και της Ταϊλάνδης αυτήν την χρονική περίοδο αντανάκλα απλώς το γεγονός ότι η διαδικασία όσον αφορά τις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής και την Ταϊλάνδη βρισκόταν σε διαφορετικό στάδιο, εφόσον επρόκειτο για αρχική έρευνα, ενώ τα μέτρα που ίσχυαν για την Ιαπωνία ήταν εκείνα που είχαν επιβληθεί με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3482/92. Υπό αυτές τις συνθήκες δεν εισήχθησαν διακρίσεις επειδή η κατάσταση κάθε διαδικασίας ήταν διαφορετική.

138. Εν πάση περιπτώσει, γίνεται αποδεκτό το ότι, από τις 28 Φεβρουαρίου 1999 και μετέπειτα, λόγω των παρατηρήσεων που αναφέρονται στις αιτιολογικές σκέψεις 132 έως 135 ανωτέρω, οι εισαγωγές καταγωγής Ιαπωνίας πρέπει να τεθούν πάνω στην

ίδια βάση με εκείνες καταγωγής ΗΠΑ και Ταϊλάνδης. Το ίδιο ισχύει για τη Δημοκρατία της Κορέας και την Ταϊβάν. Η έρευνα όσον αφορά τις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής και την Ταϊλάνδη περατώθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 1999, είτε με την επιβολή μέτρων είτε με την περάτωση της διαδικασίας. Η παρούσα έρευνα κατέληξε σε παρόμοια συμπεράσματα με την έρευνα όσον αφορά τις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής και την Ταϊλάνδη και έτσι πρέπει να ισχύσει η ίδια απόφαση στην παρούσα διαδικασία.»

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 17 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 14 Απριλίου 2000, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.
- 18 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 6 Σεπτεμβρίου 2000, η Επιτροπή ζήτησε να παρέμβει υπέρ του Συμβουλίου. Με διάταξη της 17ης Νοεμβρίου 2000, ο πρόεδρος του τετάρτου πενταμελούς τμήματος του Πρωτοδικείου επέτρεψε την παρέμβαση αυτή.
- 19 Δεδομένου ότι η παρεμβαίνουσα παραιτήθηκε από την κατάθεση υπομνήματος παρεμβάσεως, το Πρωτοδικείο (τέταρτο πενταμελές τμήμα), κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.
- 20 Οι διάδικοι αγόρευαν και απάντησαν στις τεθείσες από το Πρωτοδικείο ερωτήσεις κατά τη συνεδρίαση της 7ης Φεβρουαρίου 2002.

21 Η προσφεύγουσα ζητεί, με την προσφυγή της, από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, του προσβαλλόμενου κανονισμού, καθ' ό μέτρο δεν ορίζει στις 4 Δεκεμβρίου 1997 την ημερομηνία ενάρξεως της αναδρομικής ισχύος του εν λόγω κανονισμού·
- να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

22 Η προσφεύγουσα ζητεί, με το υπόμνημά της απαντήσεως, από το Πρωτοδικείο:

- να κηρύξει την προσφυγή παραδεκτή·
- να ακυρώσει το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, του προσβαλλόμενου κανονισμού.

23 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- κυρίως, να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·
- επικουρικώς, να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 24 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι πραγματικός σκοπός της προσφεύγουσας είναι να υποχρεωθεί το Συμβούλιο να αντιδράσει θετικά, ήτοι να ορίσει ότι ο ως άνω κανονισμός έχει αναδρομική ισχύ από τις 4 Δεκεμβρίου 1997. Όμως, τα κοινοτικά δικαιοδοτικά όργανα δεν δύνανται να απευθύνουν διαταγές στα κοινοτικά θεσμικά όργανα. Το απαράδεκτο του πρώτου αιτήματος της προσφεύγουσας συνεπάγεται αυτομάτως το εν όλω απαράδεκτο της προσφυγής, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα διαφωνεί μόνον ως προς την ημερομηνία από την οποία πρέπει να αρχίσει η αναδρομική ισχύς.
- 25 Το Συμβούλιο εκθέτει ότι η προσφεύγουσα τροποποίησε τα αιτήματά της με το υπόμνημα απαντήσεως, παραλείποντας να επαναλάβει τις λέξεις «[...] καθ' ό μέτρο δεν ορίζει στις 4 Δεκεμβρίου 1997 την ημερομηνία ενάρξεως της αναδρομικής ισχύος». Το Συμβούλιο θεωρεί ότι η ως άνω τροποποίηση των αιτημάτων είναι απαράδεκτη και ότι, ως εκ τούτου, το Πρωτοδικείο δύναται να λάβει υπόψη το ακυρωτικό αίτημα μόνον υπό τη μορφή που έχει διατυπωθεί το αίτημα αυτό στο δικόγραφο της προσφυγής.
- 26 Το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι, ακόμη και αν το Πρωτοδικείο εξέταζε τα τροποποιηθέντα αιτήματα, τούτο δεν θα καθιστούσε την προσφυγή παραδεκτή. Σε περίπτωση ακυρώσεως του άρθρου 3, δεύτερο εδάφιο, ο προσβαλλόμενος κανονισμός θα εφαρμόζοταν από την επομένη της δημοσιεύσεώς του στην Επίσημη Εφημερίδα. Όμως, μια τέτοια απόφαση δεν θα παρουσίαζε κανένα ενδιαφέρον για την προσφεύγουσα.

27 Επικουρικώς, το Συμβούλιο θεωρεί ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη, καθόσον με αυτή ζητείται η ακύρωση του άρθρου 3, δεύτερο εδάφιο, του προσβαλλόμενου κανονισμού, στο μέτρο που η εν λόγω διάταξη καλύπτει τις εισαγωγές προελεύσεως Κορέας και Ταϊβάν. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα κατέβαλε δασμούς αντιντάμπινγκ μόνον επί εισαγωγών ΗΠΑΜ καταγωγής Ιαπωνίας, οι εισαγωγές προελεύσεως Κορέας και Ταϊβάν δεν την αφορούν ατομικά.

28 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι μόνος σκοπός της είναι η ακύρωση του άρθρου 3, δεύτερο εδάφιο, του προσβαλλόμενου κανονισμού. Προσθέτει ότι η διατύπωση του δικογράφου της προσφυγής της και των αιτημάτων της είναι σαφής. Αν το Πρωτοδικείο ακυρώσει το εν λόγω εδάφιο, απόκειται στο Συμβούλιο να αντλήσει τις απορρέουσες εξ αυτού συνέπειες προβαίνοντας στη λήψη των κατάλληλων μέτρων. Με την προσφυγή, αυτή καθ' εαυτήν, δεν ζητείται από το Πρωτοδικείο να επιβάλει στο Συμβούλιο μια θετική υποχρέωση να ενεργήσει κατά ορισμένο τρόπο.

29 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι το ζήτημα αν η αναδρομικότητα πρέπει ή όχι να εφαρμοστεί στην Κορέα και στην Ταϊβάν ή στις εξαγωγές των ΗΠΑΜ, που έχουν κατασκευαστεί από άλλους Ιάπωνες παραγωγούς, κατά τον ίδιο τρόπο που ζητεί η προσφεύγουσα για την ίδια, είναι εντελώς αλυσιτελές, καθόσον τούτο δεν έχει επίπτωση επί του άμεσου και ατομικού συμφέροντος της προσφεύγουσας να ακυρωθεί το άρθρο 3, δεύτερο εδάφιο, του προσβαλλόμενου κανονισμού.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

30 Εκ προοιμίου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από τη διατύπωση τόσο του δικογράφου της προσφυγής όσο και των αιτημάτων της προσφεύγουσας προκύπτει σαφώς ότι η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση του άρθρου 3, δεύτερο εδάφιο, του προσβαλλόμενου κανονισμού στο μέτρο που η εν λόγω διάταξη αφορά την προσφεύγουσα, στο μέτρο δηλαδή που αφορά τις εισαγωγές των ΗΠΑΜ καταγωγής Ιαπωνίας.

- 31 Κατά συνέπεια, παρέλκει η εξέταση των επιχειρημάτων του Συμβουλίου ότι οι εισαγωγές προελεύσεως Κορέας και Ταϊβάν δεν αφορούν ατομικά την προσφεύγουσα. Παρέλκει επίσης η εξέταση του επιχειρήματος ότι η προσφεύγουσα τροποποίησε τα αιτήματά της με το υπόμνημα απαντήσεως.
- 32 Κατ' αρχάς, πρέπει να υπομνηστεί ότι, όταν το Πρωτοδικείο ακυρώνει πράξη κοινοτικού οργάνου, το άρθρο 233 ΕΚ επιβάλλει στο όργανο αυτό να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της δικαστικής αποφάσεως. Το κοινοτικό όργανο, για να συμμορφωθεί προς την απόφαση και να την εκτελέσει πλήρως, υποχρεούται να σεβαστεί όχι μόνο το διατακτικό της αποφάσεως, αλλά και το σκεπτικό που οδήγησε στο διατακτικό αυτό και που συνιστά το αναγκαίο του στήριγμα, υπό την έννοια ότι είναι απαραίτητο για να προσδιοριστεί η ακριβής έννοια των διαλαμβανομένων στο διατακτικό. Πράγματι, στο σκεπτικό αυτό, αφενός, εντοπίζεται η ακριβής διάταξη που θεωρείται ως παράνομη και, αφετέρου, παρατίθενται οι ακριβείς λόγοι της ελλείψεως νομιμότητας που διαπιστώνεται με το διατακτικό και που το οικείο κοινοτικό όργανο πρέπει να λάβει υπόψη κατά την αντικατάσταση της ακυρωθείσας πράξεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Μαρτίου 2001, T-206/99, *Métropole télévision κατά Επιτροπής*, Συλλογή 2001, σ. II-1057, σκέψη 35, και η εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 33 Υπό το πρίσμα της ως άνω νομολογίας, το επιχείρημα του Συμβουλίου ότι με την προσφυγή ζητείται από το Πρωτοδικείο να απευθύνει διαταγή σε κοινοτικό όργανο δεν μπορεί να γίνει δεκτό εν προκειμένω. Πράγματι, από τη διατύπωση τόσο του δικογράφου της προσφυγής όσο και των αιτημάτων της προσφεύγουσας προκύπτει σαφώς ότι η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση του άρθρου 3, δεύτερο εδάφιο, του προσβαλλόμενου κανονισμού.
- 34 Επιπλέον, όσον αφορά το επιχείρημα ότι τυχόν απόφαση περί ακυρώσεως του άρθρου 3, δεύτερο εδάφιο, του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν θα παρουσίαζε κανένα ενδιαφέρον για την προσφεύγουσα, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι, καίτοι ο προσβαλλόμενος κανονισμός ισχύει αναδρομικώς από τις 28 Φεβρουαρίου 1999, η προσφεύγουσα έχει κάθε συμφέρον να αναγνωριστεί στον κανονισμό αναδρομική ισχύς από προγενέστερη ημερομηνία. Πράγματι, είναι αναμφισβήτητο ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός συνεπάγεται σιωπηρή απόρριψη του αιτήματος της προσφεύγουσας να αρχίσει η ισχύς του κανονισμού από προγενέστερη ημερομηνία.

35 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση του προσβαλλόμενου κανονισμού για τον λόγο ότι το Συμβούλιο δεν δέχθηκε το αίτημά της για αναδρομική εφαρμογή από τις 4 Δεκεμβρίου 1997. Το γεγονός ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός ευνοεί την προσφεύγουσα κατ' ουδέν μειώνει το έννομο αυτό συμφέρον για ακύρωση του μέρους του εν λόγω κανονισμού που τη θίγει, ήτοι της διατάξεως που αφορά την έναρξη της ισχύος της τροποποίησης των δασμών στο μέτρο που την αφορά (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 29ης Ιουνίου 2000, T-7/99, Medici Grimm κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. II-2671, σκέψη 55, και η εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

36 Κατά συνέπεια, η προσφυγή είναι παραδεκτή.

Επί της ουσίας

37 Η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως προς στήριξη της προσφυγής της. Ο πρώτος λόγος αντλείται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά τον καθορισμό της ημερομηνίας από την οποία έπρεπε να έχει αναδρομική ισχύ η περάτωση της διαδικασίας. Ο δεύτερος λόγος αντλείται από ανεπαρκή αιτιολογία.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, αντλούμενου από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

38 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι ο επίδικος κανονισμός δεν λαμβάνει υπόψη όλες τις συνέπειες της δυσμενούς διακρίσεως που η ίδια υπέστη. Παρατηρεί ότι η επιλογή της

28ης Φεβρουαρίου 1999, ημερομηνίας κατά την οποία έπαυσαν να ισχύουν τα προσωρινά μέτρα κατά των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής και του Βασιλείου της Ταϊλάνδης, ως χρόνου ενάρξεως της αναδρομικής ισχύος, δεν αίρει τις εισαγωγικές δυσμενείς διακρίσεις συνέπειες. Προβάλλει ότι η διάρκεια της δυσμενούς διακρίσεως εκτείνεται από τις 4 Δεκεμβρίου 1997 έως τις 28 Φεβρουαρίου 1999. Κατά την εν λόγω περίοδο, οι εισαγωγές των ΗΠΑ προελεύσεως Ιαπωνίας υπέκειντο σε δασμούς αντιντάμπινγκ, ενώ οι εισαγωγές ΗΠΑ προελεύσεως Ηνωμένων Πολιτειών και Ταϊλάνδης δεν πλήττονταν από τέτοιους δασμούς. Υπογραμμίζει ότι η δυσμενής διάκριση ανάγεται στην ημερομηνία κατά την οποία έληξε κανονικά η ισχύς των επιβληθέντων στην Ιαπωνία οριστικών δασμών, ήτοι στις 4 Δεκεμβρίου 1997. Η κατάσταση αυτή εισάγει δυσμενή διάκριση, καθόσον παρεμφερείς καταστάσεις αντιμετωπίζονται κατά διαφορετικό τρόπο.

39 Συναφώς, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι οι έρευνες, όσον αφορά τους ΗΠΑ καταγωγής διαφόρων χωρών, οι οποίες καλύπτουν την ίδια περίοδο, διεξήχθησαν ταυτοχρόνως και ότι εκ των ερευνών αυτών συνήχθησαν παρεμφερή συμπεράσματα όσον αφορά το ντάμπινγκ, τη ζημία και το κοινοτικό συμφέρον. Εντούτοις, η επιλογή της 28ης Φεβρουαρίου 1999 ως ημερομηνίας ενάρξεως της αναδρομικής ισχύος του προσβαλλόμενου κανονισμού όσον αφορά τις εισαγωγές προελεύσεως Ιαπωνίας, Κορέας και Ταϊβάν παρήγαγε συνέπειες επαγόμενες δυσμενείς διακρίσεις. Η προσφεύγουσα τονίζει ότι οι ως άνω εισαγωγές επλήγησαν πράγματι από δασμούς αντιντάμπινγκ μεταξύ 4 Δεκεμβρίου 1997 και 28 Φεβρουαρίου 1999, ενώ κανένα μέτρο δεν ελήφθη κατά των εισαγωγών προελεύσεως Ηνωμένων Πολιτειών και Ταϊλάνδης.

40 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι, μέχρι τις 23 Δεκεμβρίου 1998, η Επιτροπή εξέταζε κατά ενιαίο τρόπο τις εισαγωγές στην Κοινότητα των ΗΠΑ προελεύσεως όλων των οικείων χωρών για την εκτίμηση της ζημίας και του κοινοτικού συμφέροντος. Μόλις στις 23 Δεκεμβρίου 1998, πλέον του ενός έτους μετά την κίνηση των δύο διαδικασιών, η Επιτροπή αποφάσισε να τις εξετάσει χωριστά. Ακόμη και έπειτα από τον ως άνω διαχωρισμό, η «επανεξετασθείσα» εκτίμηση της ζημίας και του κοινοτικού συμφέροντος εκ μέρους της Επιτροπής παρέμεινε η αυτή. Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι ο μόνος λόγος τερματισμού της διαδικασίας όσον αφορά τις εισαγωγές από την Ιαπωνία, την Κορέα και την Ταϊβάν ήταν η περάτωση της διαδικασίας όσον αφορά τις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής και το Βασίλειο της

Ταϊλάνδης. Συνεπώς, κατά την προσφεύγουσα, για την αποφυγή διακρίσεως εις βάρος της Ιαπωνίας, της Δημοκρατίας της Κορέας και της Ταϊβάν, η Επιτροπή περάτωσε τη διαδικασία ως προς αυτές, καίτοι διαπίστωσε τόσο την ύπαρξη ντάμπινγκ όσο και ζημίας όσον αφορά τις εισαγωγές από τις εν λόγω χώρες.

41 Κατά την προσφεύγουσα, η μόνη διαφορά που υφίσταται μεταξύ των δύο διαδικασιών είναι η διάταξη του βασικού κανονισμού που αποτελεί τη νομική βάση της κινήσεως των εν λόγω διαδικασιών. Εξάλλου, από την αιτιολογική σκέψη 134 του προσβαλλόμενου κανονισμού προκύπτει σαφώς ότι ο μόνος λόγος, τον οποίο επικαλέστηκε το ίδιο το Συμβούλιο, για να δοθεί στον κανονισμό αναδρομική ισχύς ήταν η αποφυγή διακρίσεων εις βάρος της Ιαπωνίας, της Δημοκρατίας της Κορέας και της Ταϊβάν.

42 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί το γεγονός ότι εισπράχθηκαν δασμοί αντιντάμπινγκ κατά τη διάρκεια της επανεξετάσεως. Εντούτοις, υπογραμμίζει ότι το καθήκον καταργήσεως των συνεπειών μιας δυσμενούς διακρίσεως αποτελεί ανώτερη αρχή του δικαίου η οποία πρέπει να υπερισχύσει της εισπράξεως των δασμών αυτών. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως, η εφαρμογή της ανώτερης αρχής της ίσης μεταχειρίσεως επιβάλλει την αναδρομικότητα του ως άνω κανονισμού από τις 4 Δεκεμβρίου 1997.

43 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η συλλογιστική του Συμβουλίου είναι αντιφατική. Αφενός, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 132 του προσβαλλόμενου κανονισμού, η περάτωση της κινήσεως κατά της Ιαπωνίας, της Δημοκρατίας της Κορέας και της Ταϊβάν διαδικασίας απορρέει ευθέως από την περάτωση της κινήσεως κατά των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής και του Βασιλείου της Ταϊλάνδης διαδικασίας. Αφετέρου, στην αιτιολογική σκέψη 137, το Συμβούλιο τόνισε ότι οι περιστάσεις της κάθε διαδικασίας ήταν διαφορετικές. Η προσφεύγουσα αμφισβητεί το ότι, σε κάποιο χρονικό σημείο της επανεξετάσεως (π.χ. στις 28 Φεβρουαρίου 1999, κατά το Συμβούλιο), η αρχικώς αποφασισθείσα το 1992 επιβολή δασμού έπαυσε πλέον να μην συνεπάγεται δυσμενή διάκριση και κατέστη πηγή δυσμενούς διακρίσεως. Κατά την προσφεύγουσα, είτε υφίσταται δυσμενής διάκριση καθ' όλη τη διάρκεια της περιόδου επανεξετάσεως, είτε δεν υφίσταται καθόλου δυσμενής διάκριση.

- 44 Τέλος, η προσφεύγουσα αναφέρεται στον κανονισμό (ΕΟΚ) 2553/93 του Συμβουλίου, της 13ης Σεπτεμβρίου 1993, για τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 2089/84 για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων ένσφαιρων τριβέων (ρουλεμάν) καταγωγής Ιαπωνίας και Σιγκαπούρης (ΕΕ L 235, σ. 3), η αναδρομική ισχύς του οποίου ορίστηκε από της ημερομηνίας κινήσεως της διαδικασίας επανεξετάσεως προκειμένου να αποτραπεί το ενδεχόμενο διακρίσεως εις βάρος κάποιων από τους εξαγωγείς των οικείων χωρών.
- 45 Κατ' αρχάς, το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι, στον τομέα της κοινής εμπορικής πολιτικής, ο κοινοτικός νομοθέτης διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως.
- 46 Το Συμβούλιο υποστηρίζει, επίσης, ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν εισάγει δυσμενείς διακρίσεις έναντι της προσφεύγουσας. Διευκρινίζει ότι υπήρξαν τρία είδη διαδικασιών στην παρούσα υπόθεση.
- 47 Όσον αφορά την υπόθεση των ένσφαιρων τριβέων (ρουλεμάν), το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η ως άνω υπόθεση ενισχύει την άποψή του και ότι δεν υπάρχει αναλογία μεταξύ της εν λόγω υποθέσεως και της υποθέσεως της παρούσας δίκης. Στην υπόθεση εκείνη, η αναδρομική ισχύς χορηγήθηκε για λόγους εντελώς διαφορετικούς από εκείνους που εκτίθενται εν προκειμένω.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 48 Εκ προοιμίου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα καταγγέλλει, κατ' ουσίαν, την ύπαρξη νομικής πλάνης κατά την εφαρμογή της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως μέσω του προσβαλλόμενου κανονισμού και όχι την ύπαρξη προόδηλης πλάνης εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών εκ μέρους του Συμβουλίου, το οποίο κακώς έκρινε ότι η δυσμενής διάκριση εμφανίστηκε μόλις στις 28 Φε-

βρουαρίου 1999 και δεν ανέτρεχε στις 4 Δεκεμβρίου 1997. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο όφειλε πρωτίτως να εφαρμόσει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, η οποία αποτελεί μια από τις θεμελιώδεις αρχές του κοινοτικού δικαίου και διατυπώνεται στο άρθρο 9, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού, αντί της εφαρμογής του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, η οποία εισάγει δυσμενείς διακρίσεις.

49 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, εν προκειμένω, μόνον η περίοδος από 4 Δεκεμβρίου 1997 έως 28 Φεβρουαρίου 1999 είναι επίμαχη.

50 Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν ο προσβαλλόμενος κανονισμός παραβιάζει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως όσον αφορά την περίοδο από 4 Δεκεμβρίου 1997 έως 28 Φεβρουαρίου 1999.

51 Η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως διατυπώνεται ρητώς στον βασικό κανονισμό. Το άρθρο 9, παράγραφος 5, πρώτη περίοδος, του ως άνω κανονισμού ορίζει ότι «ο δασμός αντιντάμπινγκ επιβάλλεται στο ύψος που αναλογεί σε κάθε περίπτωση χωρίς διάκριση στις εισαγωγές ενός προϊόντος από κάθε πηγή ως προς τις οποίες αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ και προξενούν ζημία, με εξαίρεση τις εισαγωγές από εκείνες τις πηγές από τις οποίες έχουν γίνει δεκτές αναλήψεις υποχρεώσεων κατ'εφαρμογή των διατάξεων του παρόντος κανονισμού».

52 Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι, για να μπορεί να προσαφθεί σε θεσμικό όργανο μια δυσμενής διάκριση, το εν λόγω όργανο πρέπει να έχει αντιμετωπίσει παρεμφερείς καταστάσεις κατά διαφορετικό τρόπο, επιφέροντας μειονέκτημα για ορισμένους επιχειρηματίες σε σχέση με άλλους, χωρίς η διαφορετική αυτή μεταχείριση να δικαιολογείται από την ύπαρξη αντικειμενικών και σημαντικών διαφορών (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Σεπτεμβρίου 2001, C-390/98, Banks, Συλλογή 2001, σ. I-6117, σκέψη 35).

- 53 Εν προκειμένω, οι διάδικοι δεν αμφισβητούν ότι η επανεξέταση που αφορά τις εισαγωγές προελεύσεως Ιαπωνίας και η αρχική έρευνα επί των εισαγωγών προελεύσεως Ηνωμένων Πολιτειών και Ταϊλάνδης ρυθμίζονταν από διαφορετικές διατάξεις του βασικού κανονισμού, οι οποίες οδήγησαν σε διαφορετικά αποτελέσματα όσον αφορά την είσπραξη των δασμών αντιντάμπινγκ.
- 54 Συγκεκριμένα, η διαδικασία αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές προελεύσεως Ηνωμένων Πολιτειών και Ταϊλάνδης βρισκόταν στο στάδιο της αρχικής έρευνας και επομένως ρυθμιζόταν από το άρθρο 5 του βασικού κανονισμού. Οσάκις μια τέτοια διαδικασία περατώνεται στο στάδιο αυτό χωρίς επιβολή μέτρων αντιντάμπινγκ, ουδείς οριστικός δασμός εισπράττεται και οι προσωρινοί δασμοί δεν εισπράττονται οριστικώς.
- 55 Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι ουδεμία διάταξη της Συνθήκης ΕΚ επιβάλλει στο Συμβούλιο να εκδίδει, κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, κανονισμό για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ. Πράγματι, εφόσον το άρθρο 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού προβλέπει ότι το Συμβούλιο επιβάλλει οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ «αποφασίζοντας με απλή πλειοψηφία κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής», από την παραπομπή στην εν λόγω διαδικασία ψηφοφορίας προκύπτει εμμέσως, πλην σαφώς, ότι δεν υιοθετείται από το Συμβούλιο πρόταση της Επιτροπής εάν μόνον μία μειοψηφία κρατών μελών κρίνει ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ. Πρέπει εξάλλου να υπομνηστεί ότι, κατά το άρθρο 1 του βασικού κανονισμού, «είναι δυνατό» να επιβάλλεται δασμός αντιντάμπινγκ σε κάθε προϊόν που αποτελεί αντικείμενο ντάμπινγκ, όταν η ελεύθερη κυκλοφορία του εντός της Κοινότητας προκαλεί ζημία.
- 56 Η διαδικασία αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές προελεύσεως Ιαπωνίας ρυθμιζόταν από το άρθρο 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού. Η εν λόγω διάταξη προβλέπει ότι η ισχύς των μέτρων αντιντάμπινγκ λήγει πέντε έτη από της επιβολής τους και ότι, σε περίπτωση επανεξετάσεως ενός τέτοιου μέτρου ενόψει της λήξεως της ισχύος του, το μέτρο αυτό παραμένει σε ισχύ μέχρι συναγωγής των πορισμάτων της επανεξετάσεως.

- 57 Κατά συνέπεια, καίτοι οι έρευνες διεξήχθησαν ταυτοχρόνως επί παρεμφερών προϊόντων καταγωγής διαφορετικών χωρών για την ίδια περίοδο έρευνας, και έστω και αν συνήχθησαν εξ αυτών παρεμφερή συμπεράσματα όσον αφορά το ντάμπινγκ, τη ζημία και το κοινοτικό συμφέρον, η υφιστάμενη διαφορετική μεταχείριση μεταξύ των εισαγωγών προελεύσεως Ιαπωνίας και των εισαγωγών προελεύσεως Ηνωμένων Πολιτειών και Ταϊλάνδης, όσον αφορά την είσπραξη των δασμών αντντάμπινγκ, έχει νομοθετικό έρεισμα στον βασικό κανονισμό και δεν μπορεί, συνεπώς, να θεωρηθεί ότι συνιστά παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1990, C-323/88, Sermes, Συλλογή 1990, σ. I-3027, σκέψεις 45 έως 48).
- 58 Επιπλέον, το Συμβούλιο δεν υποχρεούται να αποστεί της εφαρμογής της διατάξεως του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού δυνάμει του άρθρου 9, παράγραφος 5, του ίδιου κανονισμού. Η τελευταία διάταξη αφορά μόνον την επιβολή δασμών αντντάμπινγκ. Όμως, εν προκειμένω, οι δασμοί αντντάμπινγκ που η προσφεύγουσα όφειλε να καταβάλει κατά την περίοδο από 4 Δεκεμβρίου 1997 έως 28 Φεβρουαρίου 1999 επεβλήθησαν με τον κανονισμό 3482/92 και εξακολούθησαν να εισπράττονται βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, που αποτελεί ειδικό κανόνα. Έτσι, ανεξάρτητα από την κίνηση της διαδικασίας της αρχικής έρευνας επί των εισαγωγών προελεύσεως Ηνωμένων Πολιτειών και Ταϊλάνδης, η προσφεύγουσα όφειλε να εξακολουθήσει να καταβάλει δασμούς αντντάμπινγκ βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού.
- 59 Το ως άνω συμπέρασμα δεν αναιρείται από τον ισχυρισμό ότι η κατάσταση εν προκειμένω είναι παρεμφερής με εκείνη υπό τις συνθήκες της οποίας εκδόθηκε ο κανονισμός 2553/93, τον οποίο επικαλείται η προσφεύγουσα (βλ. ανωτέρω σκέψη 44). Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι οι περιστάσεις εν όψει των οποίων εκδόθηκε ο ως άνω κανονισμός είναι διαφορετικές από εκείνες της υποθέσεως της παρούσας δίκης. Συγκεκριμένα, στο πλαίσιο του ως άνω κανονισμού, χορηγήθηκε αναδρομική ισχύς από της ημερομηνίας που συνέπιπτε με την έναρξη ισχύος του κανονισμού (ΕΟΚ) 2685/90 του Συμβουλίου, της 17ης Σεπτεμβρίου 1990, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 2089/84 για την επιβολή οριστικού δασμού αντντάμπινγκ στις

εισαγωγές ένσφαιρων τριβέων (ρουλεμάν) καταγωγής Ιαπωνίας και Σιγκαπούρης (ΕΕ L 256, σ. 1). Ο κανονισμός 2685/90 τροποποίησε, κατόπιν επανεξετάσεως, τον οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ που είχε επιβληθεί με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2089/84 (ΕΕ L 193, σ. 1). Ο κανονισμός αυτός επέβαλε αρχικώς οριστικούς δασμούς αντιντάμπινγκ επί των εισαγωγών ένσφαιρων τριβέων (ρουλεμάν) καταγωγής Ιαπωνίας και Σιγκαπούρης, οι δε εισαγωγές αυτές αποτέλεσαν αντικείμενο επανεξετάσεως, κατά το άρθρο 11, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού. Κατά συνέπεια, οι διαδικασίες όσον αφορά τις εν λόγω εισαγωγές ρυθμίζονταν από τις ίδιες διατάξεις του βασικού κανονισμού. Επιπλέον, όπως ορθώς υποστηρίζει η Επιτροπή στηριζόμενη στην αιτιολογική σκέψη 29 του κανονισμού 2553/93, δεν έχουν συναχθεί οριστικά συμπεράσματα όσον αφορά το ντάμπινγκ και τη ζημία που υπέστη η κοινοτική βιομηχανία. Ομοίως, όπως επιβεβαιώνεται από τις αιτιολογικές σκέψεις 30 και 31 του ιδίου κανονισμού, ο κύριος λόγος για τον οποίο χορηγήθηκε αναδρομική ισχύς ήταν ότι οι οικείοι παραγωγοί είχαν θιγεί από την ασυνήθη διάρκεια της έρευνας επανεξετάσεως. Τέλος, η διαδικασία αντιντάμπινγκ δεν περατώθηκε αναδρομικώς από της ημερομηνίας ενάρξεως της έρευνας επανεξετάσεως των μέτρων η ισχύς των οποίων επρόκειτο να λήξει, αλλά μόνον από της ενάρξεως ισχύος ενός κανονισμού με τον οποίο τροποποιήθηκαν οι δασμοί αντιντάμπινγκ στο πλαίσιο παράλληλης υποθέσεως όσον αφορά εισαγωγές ένσφαιρων τριβέων (ρουλεμάν) καταγωγής Ιαπωνίας.

- 60 Συνεπώς, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτός.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, αντλούμενου από ανεπαρκή αιτιολογία

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 61 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το Συμβούλιο δεν προβάλλει, με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, επαρκή επιχειρήματα δικαιολογούντα την επιλογή της 28ης Φεβρουαρίου 1999 ως της ημερομηνίας από της οποίας άρχισε η δυσμενής διάκριση.

- 62 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το αμιγώς τυπικό επιχείρημα ότι δεν υπήρξε δυσμενής διάκριση, καθόσον η κατάσταση την οποία αφορούσε η κάθε μία από τις δύο διαδικασίες ήταν διαφορετική, δεν επαρκεί. Το Συμβούλιο δεν προέβαλε κανένα επιχείρημα προκειμένου να δικαιολογήσει για ποιο λόγο οι διαδικασίες έπαυσαν να είναι διαφορετικές μετά τις 28 Φεβρουαρίου 1999. Το Συμβούλιο, στην αιτιολογική σκέψη 134 του προσβαλλόμενου κανονισμού, απέκλεισε την ύπαρξη οιασδήποτε διαφοράς μεταξύ των δύο διαδικασιών, συνδέοντάς τες ευθέως και αποφασίζοντας την αναδρομική ισχύ, προκειμένου να εξαιρεθεί κάθε διάκριση. Για τον λόγο αυτόν, η αιτιολογία του κανονισμού είναι αντιφατική, ακατανόητη και ανεπαρκής.
- 63 Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο παρέλειψε εντελώς να απαντήσει στον ισχυρισμό ότι η αναδρομική ισχύς πρέπει να αρχίσει από τις 4 Δεκεμβρίου 1997.
- 64 Το Συμβούλιο παρατηρεί ότι έχει δικαιολογήσει, στις αιτιολογικές σκέψεις 136 και 137 του προσβαλλόμενου κανονισμού, την επιλογή της ημερομηνίας ενάρξεως της αναδρομικής ισχύος.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 65 Κατά πάγια νομολογία, η απαιτούμενη από το άρθρο 253 ΕΚ αιτιολογία, που συνιστά ουσιώδη τύπο υπό την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και πρέπει να εμφανίζεται από αυτήν κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής που εκδίδει την προσβαλλόμενη πράξη, κατά τρόπο που να καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και στο αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του. Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ικανοποιεί τις απαιτήσεις του άρθρου 253 ΕΚ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει της διατυπώσεώς της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται, καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου

που διέπουν το σχετικό θέμα (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Απριλίου 2001, T-82/00, BIC κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. II-1241, σκέψη 24, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 66 Ειδικότερα, δεν είναι δυνατό να απαιτείται η αιτιολογία των κανονισμών, που είναι πράξεις γενικής ισχύος, να διασαφηνίζει τα διάφορα πραγματικά ή νομικά στοιχεία, ενίοτε πολυάριθμα και πολύπλοκα, τα οποία αποτελούν το αντικείμενό τους. Κατά συνέπεια, αν από τη βαλλόμενη πράξη προκύπτει το ουσιώδες του επιδιωκόμενου από το κοινοτικό όργανο σκοπού, θα ήταν υπερβολικό να απαιτηθεί ειδική αιτιολογία για καθεμία από τις τεχνικές επιλογές στις οποίες προέβη (απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Οκτωβρίου 1999, T-171/97, *Swedish Match Philippines* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. II-3241, σκέψη 82, και η εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 67 Στις αιτιολογικές σκέψεις 132 έως 135 του ως άνω κανονισμού, το Συμβούλιο δικαιολογεί την επιλογή της 28ης Φεβρουαρίου 1999 ως ημερομηνίας ενάρξεως της δυσμενούς διακρίσεως και στις αιτιολογικές σκέψεις 136 έως 138 του ίδιου κανονισμού, το Συμβούλιο απαντά στην επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας που εκτίθεται ανωτέρω στη σκέψη 38. Κατά συνέπεια, οι σχετικές με την αιτιολογία απαιτήσεις, οι προκύπτουσες από την προαναφερθείσα νομολογία, τηρήθηκαν εν προκειμένω.
- 68 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η αιτιολογία του προσβαλλόμενου κανονισμού, λαμβανομένων υπόψη του περιεχομένου του και του πλαισίου εντός του οποίου εκδόθηκε, είναι επαρκής.
- 69 Ενόψει των προεκτεθέντων, πρέπει να απορριφθεί ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως και κατά συνέπεια να απορριφθεί εν όλω η προσφυγή.

Επί των δικαστικών εξόδων

70 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το καθού, το οποίο είχε υποβάλει σχετικό αίτημα.

71 Η Επιτροπή, η οποία παρενέβη στη διαφορά, πρέπει να φέρει τα δικαστικά της έξοδα, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) **Η προσφεύγουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα, καθώς και τα δικαστικά έξοδα του καθού.**

3) Η παρεμβαίνουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Βηλαρός

Tiili

Pirrung

Mengozzi

Meij

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Σεπτεμβρίου 2002.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

M. Βηλαρός